

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง

สาธารณรัฐประชาชนจีน

Factors affecting the management of the Ming Dynasty textile industry, People's Republic of China

Han Yingjie¹ / ชัยยศ วนิชวัฒนาวุฒิ²

Han Yingjie¹/ Chaiyot Vanichwattananuwat²

^{1, 2}คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

^{1, 2}Faculty of Fine and Applied Arts, Bangkokthonburi University

Corresponding author E-mail: chaiyot.bkkthon@gmail.com

(Received: July 7, 2023; Revised: March 16, 2024; Accepted: June 16, 2024)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) รวบรวมข้อมูลการบริหารจัดการสิ่งทอราชวงศ์หมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน 2) วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง ผู้บริหารอุตสาหกรรมสิ่งทอ นักเศรษฐศาสตร์ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอ และนักวิชาการทางประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมภายในและภายนอกของอุตสาหกรรมสิ่งทอ จากการสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ระบบที่ดิน ระบบทะเบียนบ้าน ระบบช่างฝีมือ ระบบภาษี ระบบการค้า และรูปแบบเครื่องแต่งกาย ปัจจัยภายในคือ องค์ประกอบภายในของอุตสาหกรรมสิ่งทอ ได้แก่ วัตถุดิบสิ่งทอ ช่างฝีมือ อุปกรณ์สิ่งทอ และผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ที่จะเป็แนวทาง การบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง ให้ปรับตัวเข้ากับการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลก

คำสำคัญ: อุตสาหกรรมสิ่งทอ ราชวงศ์หมิง การบริหารจัดการ

Abstract

The objectives of this research were 1) to collect information on the management of Ming Dynasty textiles in the People's Republic of China 2) to analyze factors affecting the

management of the Ming Dynasty textile industry in the People's Republic of China. This research is qualitative and the research instrument was an interview form with a sample of 6 people consisting of experts in the history of the Ming Dynasty, a textile industry executive, economist experts in the textile industry, and a Ming Dynasty history scholar. The research instrument was a semi-structured interview, analyzing the internal and external environmental factors of the textile industry. From the interviews, it was found that there were external and internal factors affecting the management of the Ming Dynasty textile industry. The external factors included the land system, household registration system, craftsman system, tax system, trade system and clothing styles. The internal factors were the internal components of the textile industry, which included raw materials, craftsmen, textile equipment and textile products, which can be used as a guideline for the management of the Ming Dynasty textile industry to adapt to the growth of the global economy.

Keywords: Textile industry, Ming Dynasty, Management

บทนำ

ในประวัติศาสตร์มนุษย์ มนุษย์จะใช้เส้นใยธรรมชาติในการถักทอ เรียกได้ว่าเป็นความก้าวหน้าอันยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ เป็นการแสดงออกของความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ ธรรมชาติของการทอผ้ากลายเป็นตัวแทนทางวัฒนธรรม อุตสาหกรรมสิ่งทอของจีนเป็นตัวแทนของเครื่องจักรกลด้วยมือ เริ่มใช้ผ้าทอและผ้าป่านในแม่น้ำฮวงเหอ แม่น้ำแยงซีของจีนในช่วง 500 ปี ก่อนคริสต์ศักราช และเริ่มแพร่หลายไปทั่วโลกในเวลาต่อมา

ในหนังสือ “ประวัติศาสตร์เทคโนโลยีวิทยาศาสตร์จีน” (Zhao Chengze, 2002: 9) กล่าวถึงประวัติการทอผ้าของจีนว่า ตลอดระยะเวลา 67,000 ปี การผลิตสิ่งทอเป็นหนึ่งในเสาหลักสำคัญของการดำรงชีวิตในสังคม การถ่ายทอดเทคโนโลยีและการพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้าในประวัติศาสตร์เทคโนโลยีของจีน และมีความสำคัญต่อการพัฒนาประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมของโลกด้วย การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอของสาธารณรัฐประชาชนจีนจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ

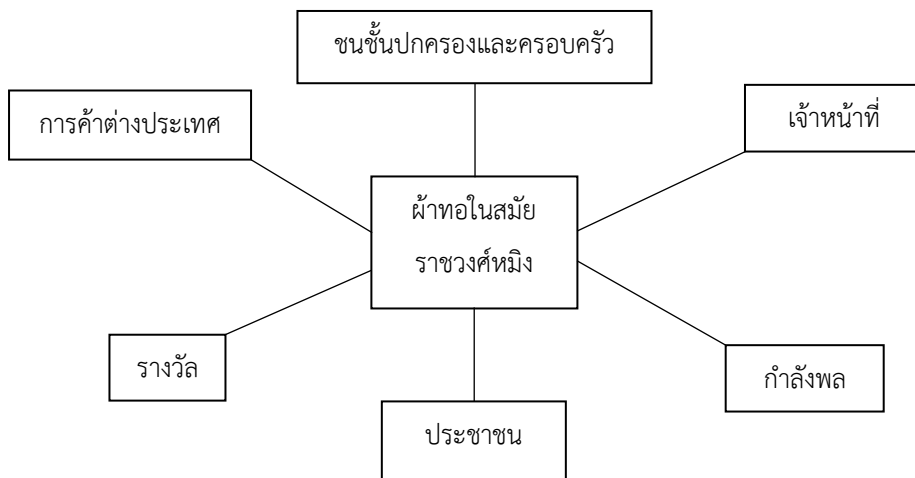
จากการพัฒนาประวัติศาสตร์โบราณและรูปแบบการพัฒนาของจีนในปัจจุบัน การค้าทางเศรษฐกิจระหว่างราชวงศ์หมิงของจีนกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกในยุคเดียวกัน อาศัยหลักคือเส้นทางสายไหมทางบกและเส้นทางสายไหมทางทะเล การค้าผ้าไหมทางทะเลมีการพัฒนาความเจริญอย่างต่อเนื่อง การส่งเสริมการทอผ้าไหมระหว่างประเทศผ่านเส้นทางเดินเรือทางทะเล นำไปสู่การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการพัฒนาเทคโนโลยีการทอผ้าไหมจากนานาประเทศ จึงเกิดความหลากหลายของวัฒนธรรมขึ้น สาธารณรัฐประชาชนจีนได้สร้างสะพานเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างอารยธรรมโลก ในเดือนกันยายนและเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 2013 โดยประธานาธิบดีจีน สี จิ้นผิง ได้เสนอความคิดริเริ่มความร่วมมือในการสร้าง “เส้นทางสายไหมใหม่” และ “เส้นทางสายไหมทางทะเลใน

ศตวรรษที่ 21” อาศัยกลไกสองด้านที่สาธารณรัฐประชาชนจีนกับประเทศต่าง ๆ สร้างขึ้นด้วยแพลตฟอร์มความร่วมมือระหว่างภูมิภาคที่มีและปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ภูมิภาคต่าง ๆ ได้นำสัญลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ของเส้นทางสายไหมโบราณมาใช้ตลอดทาง ชูธงแห่งการพัฒนาสันติภาพและหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจของประเทศตามแนวเส้นทาง ร่วมกันสร้างความเชื่อมั่นทางการเมือง การผสมผสานทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม การคำนึงถึงผลประโยชน์ และความรับผิดชอบร่วมกัน ภายใต้แนวคิดของการพัฒนาสมัยใหม่

แนวการพัฒนาของราชวงศ์หมิงกับแนวคิดการพัฒนาของสาธารณรัฐประชาชนจีนร่วมสมัยเป็นเรื่องท้าทายในการฟื้นฟูวัฒนธรรม สะสมความมั่งคั่งทางวัตถุและจิตใจไว้มากมายนับไม่ถ้วน สำหรับการพัฒนาของชนชาติจีนเห็นความสำคัญของอาชีพการอยู่อาศัยของประชาชน มุ่งเน้นปกป้องผลประโยชน์ของประชาชนในประเทศ สิ่งทอในธุรกิจอุตสาหกรรมมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศและวางรากฐานการพัฒนาเส้นทางสายไหมทางทะเล อีกทั้งยังส่งเสริมอุตสาหกรรมหัตถศิลป์และเศรษฐกิจสินค้าในราชวงศ์หมิง ให้เจริญรุ่งเรืองทุนธุรกิจจำนวนมากแปลงเป็นทุนอุตสาหกรรม เกิดเมืองธุรกิจและทุนนิยมขึ้นมากมาย

นอกจากนี้ ราชวงศ์หมิงได้หลอมรวมแนวคิดการพัฒนาของตนเองในลักษณะของการสืบทอดการทอผ้าพื้นเมืองของราชวงศ์หมิง การบริหารจัดการจึงเกิดขึ้นและพัฒนาไปตามลำดับ ผลผลิตสิ่งทอ จึงเป็นสิ่งของจำเป็นที่มีคุณค่าทางวัตถุและจิตใจ การบริโภคผ้าทอ ได้แก่ เครื่องแต่งกายประจำวันของราชสำนัก เครื่องแต่งกายของเจ้าหน้าที่เครื่องแต่งกายประชาชน เครื่องแต่งกายทหาร การให้รางวัล

การบริโภคสิ่งทอในราชวงศ์หมิง

ความต้องการสิ่งทอมีมากขึ้นในธุรกิจอุตสาหกรรมสิ่งทอ เช่น คุณลักษณะของผลิตภัณฑ์สิ่งทอ มีทั้งลักษณะการให้รางวัล ลักษณะมารยาทและการบริโภคในชีวิตประจำวัน ก่อให้เกิดความต้องการ จำนวน

แรงงานที่ผลิตในอุตสาหกรรมสิ่งทอ ทำอย่างไรให้มั่นใจว่าจำนวนคนงานจะตอบสนองความต้องการของสังคมขนาดใหญ่ได้

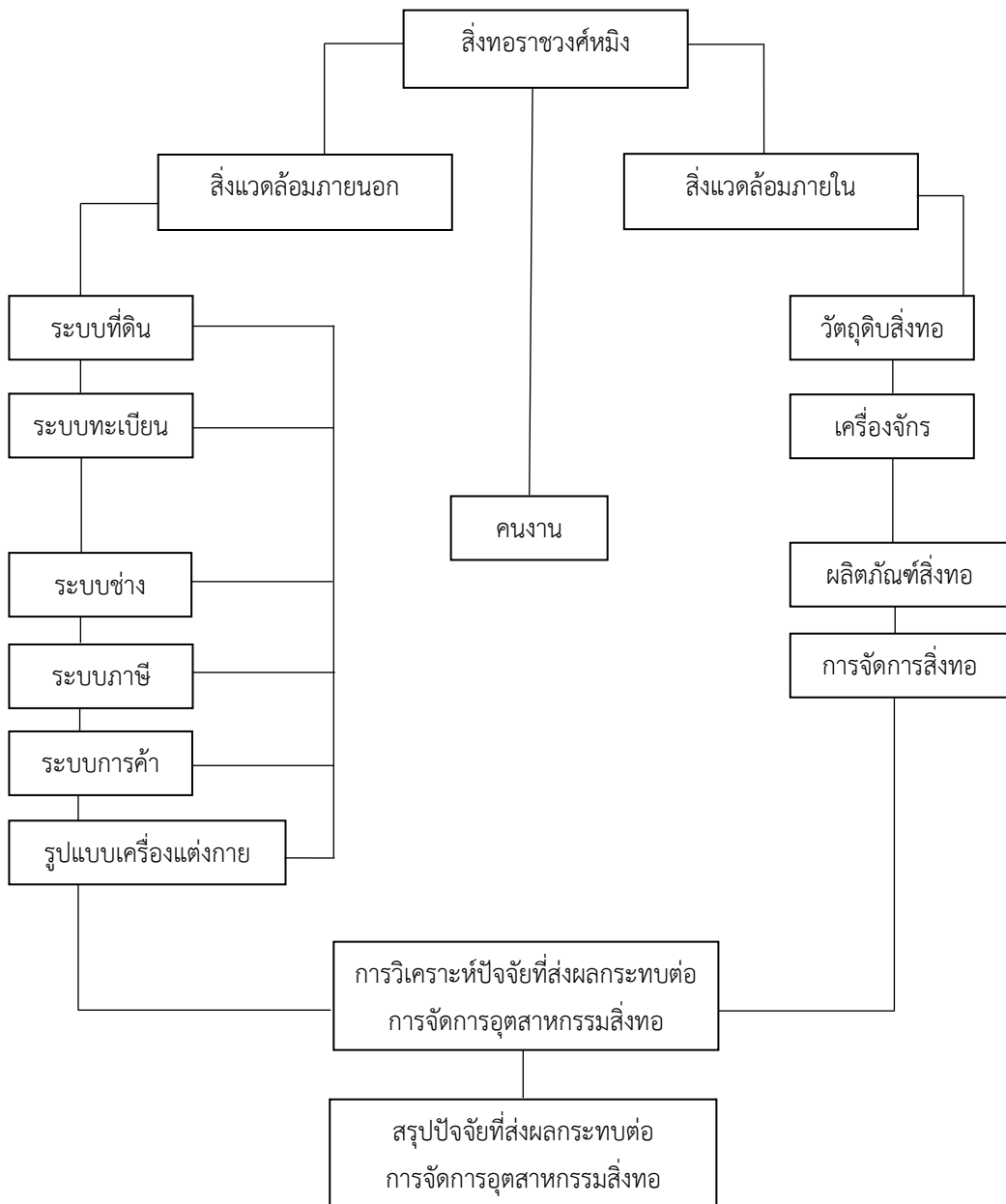
ดังนั้น การบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอจึงเป็นกระบวนการสำคัญ ที่ต้องพัฒนาโดยอาศัยความมั่นใจ และการวางแผนในภาพรวมของผู้นำ เช่น การเข้าถึงวัตถุดิบ การแพร่กระจายของเทคโนโลยีสิ่งทอ การบริหารจัดการช่างฝีมือ การตั้งแผนกสิ่งทอ และการสร้างความก้าวหน้าใหม่ ๆ ในประเภทของวัสดุประเภทเครื่องแต่งกาย บทความเกี่ยวกับอุตสาหกรรมสิ่งทอได้ถูกบันทึกในวรรณกรรมสมัยราชวงศ์หมิง ระบุว่า ในอุตสาหกรรมราชการของราชวงศ์หมิง อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นแผนกที่สำคัญ เมืองนานกิงเมืองหลวงแห่งราชวงศ์หมิง มีสำนักงานทอผ้าที่มีเครื่องจักรสำหรับทอผ้ากว่า 300 เครื่อง สามารถผลิตผ้าทอได้ทุกสี ปีละกว่า 5,000 ชิ้น ผ้าทอมีลักษณะของลวดลายที่สวยงามโดดเด่น เช่น ผ้าขึ้นลายคู่ ทอเงิน ดอกไม้แต่งหน้า ผ้าขึ้น ผ้าฝ้าย ผ้าลายเมฆ เป็นต้น ในการแต่งกายของเจ้าหน้าที่บริหารจัดการผ่านรูปแบบการแต่งกายด้วย สี ลวดลาย และชนิดของผ้า เป็นต้น ผ้าทอในราชวงศ์หมิงมีความหลากหลายของลวดลายและกรรมวิธีมากกว่ารุ่นก่อน ๆ สะท้อนให้เห็นพัฒนาการด้านการทอผ้า การทอผ้าลายผ้าไหมของราชวงศ์หมิงสืบทอดมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น มีนวัตกรรมการถักลายใหม่ ๆ ที่ช่วยวางรากฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอให้ลูกหลานสืบไป (Zhao Chengze, 2002: 57)

การศึกษาวិเคราะห์ภูมิหลังของอุตสาหกรรมสิ่งทอในราชวงศ์หมิง ไม่ว่าจะเป็นมุมมอง การพัฒนาในโลกร่วมสมัย หรือแนวคิดการพัฒนาของสาธารณรัฐประชาชนจีน ราชวงศ์หมิงมีจุดแข็งหลายอย่างที่ควรเรียนรู้ ในด้านการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอ และข้อถ้อยทีหลีกเลี่ยงได้ การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิงจะทำให้สามารถเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในปัญหา-ปัจจัยแวดล้อมภายในและภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง อันจะเป็นแนวทางไปสู่การพัฒนาการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิงให้มีรูปแบบและวิธีการบริหารจัดการวางรากฐานยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. รวบรวมข้อมูลการบริหารจัดการการผลิตสิ่งทอราชวงศ์หมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ

1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง ผู้บริหารอุตสาหกรรมสิ่งทอ นักเศรษฐศาสตร์ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอ และนักวิชาการทางประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง จำนวน 6 คน

2. **ระยะเวลา** แบ่งตามช่วงเวลาประวัติศาสตร์ของราชวงศ์หมิง คือ ปี ค.ศ. 1368 ถึง ค.ศ. 1644 การบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอในราชวงศ์หมิง อยู่ภายใต้อำนาจการรวมศูนย์มาโดยตลอด

3. **เนื้อหา** เนื้อหาในการวิจัย มุ่งศึกษารูปแบบการบริหารจัดการของภาคการผลิตสิ่งทอในราชวงศ์หมิง ได้แก่ แผนกทอผ้าของท้องถิ่น แหล่งผลิตผ้าทอพื้นบ้านมีฐานทอผ้าแบบตัวแทน ศึกษาเกี่ยวกับระบบการเมืองที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมสิ่งทอ แนวคิดทางวัฒนธรรม และการจัดสรรที่ดิน ภาษีโรงเรือน การจัดการช่างฝีมือ ศึกษาระบบเครื่องแต่งกายของราชวงศ์หมิง เทคโนโลยีสิ่งทอ เครื่องมือสิ่งทอ ผลิตภัณฑ์สิ่งทอ การหมุนเวียนในตลาด ลักษณะของรูปทรงของเครื่องแต่งกายในราชสำนักและเครื่องแต่งกายของประชาชน ได้แก่ สีสัน ผ้าทอองค์ประกอบการออกแบบลวดลาย

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง สาธารณรัฐประชาชนจีนในช่วงต้นของราชวงศ์หมิง โดยมีการทบทวนวรรณกรรมจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และกำหนดแนวคิดในการวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง โดยการกำหนดกรอบแนวคิดเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย โดยวิธีการศึกษาเอกสาร ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การเก็บข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมภาคเอกสารเป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารหนังสือ บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยรวบรวมวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ออกแบบแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่เกี่ยวข้องปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอ เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง
3. ประเมินความเที่ยงตรงของเครื่องมือให้ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องตามวัตถุประสงค์การวิจัย
4. ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
5. วิเคราะห์ข้อมูลจากการนำข้อมูลที่รวบรวมจากภาคเอกสารและแบบสัมภาษณ์ จัดหมวดหมู่ข้อมูลเรียบเรียงเนื้อหา สรุปประเด็นและปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง
6. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้เกิดข้อมูลนำไปเป็นแนวทางสู่กลยุทธ์และการจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิงต่อไป

ผลการวิจัย

ในประเด็นวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อรวบรวมข้อมูลการบริหารจัดการการผลิตสิ่งทอและวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง สาธารณรัฐประชาชนจีนพบว่า

ปัจจัยภายนอกของอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง คือ ระบบที่ดินภายใต้การบริหารอำนาจส่วนกลาง ระบบทะเบียนบ้าน ระบบช่างฝีมือ ระบบภาษี ระบบการค้า และรูปแบบเครื่องแต่งกาย ปัจจัยภายใน คือ องค์ประกอบของอุตสาหกรรมสิ่งทอ การบริหารจัดการการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ การปฏิบัติตามกฎระเบียบตามนโยบายราชสำนัก คำสั่งทางการเมืองด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอในราชวงศ์หมิง

ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอ

1. **ระบบที่ดิน** ในสมัยราชวงศ์หมิงให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมสิ่งทอยุคแรก จูหยวนจาง จักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์หมิง มีคำสั่งให้ทุกคนครอบครัวปลูกปอ ป่าน และฝ้าย ในพื้นที่ 5-10 เอเคอร์ ถ้าปลูกในพื้นที่มากกว่า 10 เอเคอร์ ให้ปลูกปอ ป่าน และฝ้าย เช่นกัน เพื่อให้ได้ผลผลิตมากขึ้น หากครอบครัวใดไม่ปลูกก็ต้องหาผลผลิตนำส่งราชสำนักเช่นกัน ตามข้อกำหนดของจูหยวนจาง ประชาชนจะต้องปลูกพืชเหล่านี้ เพื่อเป็นการกระตุ้นส่งเสริมให้ชาวบ้านหันมาปลูก โดยทางราชสำนักจัดหาเมล็ดพันธุ์ให้สำหรับเกษตรกร หรือชาวบ้านที่ปลูกเกินจำนวนก็จะไม่เพิ่มภาษีอื่นใด นอกจากภาษีพื้นฐานที่จำเป็นแล้ว โดยวิธีดังกล่าวข้างต้นเป็นการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง

2. **ระบบทะเบียนบ้าน** สมัยราชวงศ์หมิงมีการแบ่งหน้าที่กันทำ ทหาร ประชาชน ช่างฝีมือ กฎหมายนี้ทำให้เกิดการแบ่งการทำงานเป็นระบบไม่สามารถเปลี่ยนสถานะของตนเองได้ มิฉะนั้นจะถูกลงโทษอย่างร้ายแรง หากครอบครัวตระกูลเป็นช่างฝีมือ คนรุ่นต่อรุ่นก็ต้องเป็นช่างฝีมือเพื่อรองรับการผลิตที่เพียงพอต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอ การบริหารการจัดการช่างฝีมือเพื่อตอบสนองความต้องการของชนชั้นปกครองในการทอผ้าและความมั่นคงทางภาษีของประเทศ

3. **ระบบช่าง** การบริหารงานของช่าง เริ่มตั้งแต่ช่างที่ทำงานเป็นช่วงเวลาหรือเป็นกะ จนมาถึงช่างที่ทำงานเต็มเวลาด้วย (ตามตารางที่ 1) ทั้งหมดเป็นการปรับตัวของผู้บริหารตามความต้องการของตลาดและประเทศชาติ ประกอบกับรูปแบบการทำงานของช่างฝีมือ เพื่อเป็นการรับประกันการผลิต การสร้างระบบการบริหารงานช่าง เพื่อพัฒนาความมั่นคงในการทำงานของช่างฝีมือและระบบการผลิต

ตารางที่ 1 ระบบการจัดการช่างฝีมือ

ระบบการจัดการช่างฝีมือ ก่อนปี ค.ศ. 1386	ระบบการจัดการช่างฝีมือ หลังปี ค.ศ. 1386
- ช่างฝีมือเปลี่ยนกะ โดยอิงจากจำนวนของช่างฝีมือและระยะทางใกล้ไกลในการเดินทางซึ่งระยะเวลาการทำงาน 3 ปี ถือเป็น 1 กะ ซึ่งช่างฝีมือทุกคนจะต้องเดินทางไปพำนักที่กรุงปักกิ่งเพื่อผลัดเวรกันทำระยะเวลาในการผลัดเวรของแต่ละคนคือ 3 เดือน ซึ่งทางรัฐบาลจะออกใบรับรองการทำงานให้ อีกทั้ง	- เดือนมีนาคมของทุกปี ช่างฝีมือจะไปทำงานที่เมืองหนานจิง (เมืองหลวง) เป็นระยะเวลา 3 ปี หลังจากนั้นจะมีช่างฝีมือมาเปลี่ยนต่อเนื่องกัน

ระบบการจัดการช่างฝีมือ ก่อนปี ค.ศ. 1386	ระบบการจัดการช่างฝีมือ หลังปี ค.ศ. 1386
ช่างฝีมือที่เดินทางไปทำงานจะได้รับสวัสดิการ ที่พักและอาหารฟรี หมายเหตุ ในระยะเวลาช่วงแรก มีเพียงแค่ช่างฝีมือเปลี่ยนกะเท่านั้น	
- การทำงานในช่วงนี้จะอิงตามความต้องการผลิตภัณฑ์หรือสินค้าของแต่ละฝ่ายในการทำงาน ซึ่งระยะเวลาในการทำงานจะแบ่งเป็น 3 ปี 4 ปี และ 5 ปี ตามลำดับ	- ความแตกต่างของช่างฝีมือ ขึ้นอยู่กับปริมาณงานแต่ละแผนกที่ต้องการว่าเวลาทำงานของช่างฝีมือเป็นอย่างไร โดยวางตำแหน่ง คราวละ 5 ปี 4 ปี และ 3 ปี หมายเหตุ การปรับระบบ ปรับเวลาแรงงานตามความต้องการจริงของปริมาณงานต่อคนงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน
ระบบการจัดการช่างฝีมือ ก่อนปี ค.ศ. 1454	ระบบการจัดการช่างฝีมือ หลังปี ค.ศ. 1454
- ช่างฝีมือเปลี่ยนกะ ในช่วงนี้ช่างฝีมือจะเดินทางไปทำงานที่ปักกิ่งทุก ๆ 4 ปี ซึ่งแต่ละรอบจะใช้ระยะเวลาในการทำงาน 1 เดือน ไม่ได้รับค่าตอบแทน แต่ได้รับการยกเว้นจากการเกณฑ์ทหาร - ช่างฝีมือประจำถิ่น ทำหน้าที่กำกับดูแลภารกิจต่าง ๆ ในหน่วยงานรัฐบาลชั้นใน ทุก ๆ เดือน จะเข้างาน 10 วัน และหยุด 20 วัน และมีสวัสดิการประจำเดือนต่าง ๆ เช่น อาหาร ค่าตอบแทน และได้รับการยกเว้นงานบางอย่าง หมายเหตุ เพิ่มระบบช่างฝีมือประจำถิ่นขึ้น	- ช่างฝีมือทำงานที่เมืองหลวงคราวละ 4 ปี ปีละ 3 เดือน ไม่มีค่าจ้าง เพียงเมื่อครบกำหนดเวลา จะพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ แล้วต้องปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ราชสำนักมอบหมาย - ช่างประจำ รับใช้ที่สำนักงานดูแลกิจการทั่วไปของเมือง ทำงานโดยมีวันพักผ่อน ได้รับการดูแลการรับอาหาร ค่าข้าว และงดการเกณฑ์ทหาร จำนวนช่าง 17,000-27,000 คน หมายเหตุ ระบบมีรายละเอียดมาก ประเภทของงานมีความละเอียดในการทำงาน

4. ระบบภาษี เพื่อรักษาการพัฒนาและความต้องการทางวัตถุของประเทศ จูหยวนจางจักรพรรดิผู้ก่อตั้งราชวงศ์หมิงตอนต้น จึงได้ประกาศนโยบายว่า “โรงงานทอทั้งหมดจะไม่ได้รับอนุญาตให้หยุดทำงาน และถ้าฝ่าฝืนจะต้องเสียค่าปรับ” และการสนับสนุนและปกป้องการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ รัฐบาลได้จัดตั้งระบบภาษีเพื่อควบคุมตลาด เพิ่มรายได้ทางการคลัง โดยนำภาษีที่ดินและภาษีผ้าไหมมาใช้

ภาษีที่ดิน แบ่งออกเป็นภาษีฤดูร้อนและผลผลิตของธัญพืชในฤดูใบไม้ร่วง เป็นระบบที่นำ มาใช้ตั้งแต่ช่วงต้นราชวงศ์หมิง ภาษีฤดูร้อนจะต้องจ่ายก่อนเดือนสิงหาคม และผลผลิตของธัญพืชในฤดูใบไม้ร่วงจะต้องจ่ายก่อนเดือนกุมภาพันธ์ในปีถัดไป ภาษีฤดูร้อนส่วนใหญ่จะเป็นข้าวสาลี และผลผลิตธัญพืชในฤดูใบไม้

ร่วงส่วนใหญ่คือ ข้าว เป็นหลัก อย่างไรก็ตามเราสามารถใช้น้ำมันและผ้าไหมชำระแทนได้ ซึ่งผู้ที่จ่ายภาษีด้วยข้าวสาลีจะถูกเรียกว่า “ภาษีดั้งเดิม” แต่ถ้าจ่ายด้วยธัญพืชหรือผ้าไหม จะถูกเรียกว่า “ภาษีทดแทน” วิธีการจ่ายภาษีด้วย “ภาษีทดแทน” นี้ได้เพิ่มความสนใจของผู้คนต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอจากมุมมองทางกฎหมาย

ภาษีผ้าไหม เป็นระบบภาษีที่จัดเก็บสิ่งทอตั้งแต่ช่วงกลางถึงปลายราชวงศ์หมิง ระบบนี้เกิดขึ้นเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมสิ่งทอทางภาคใต้ ในสมัยราชวงศ์หมิง ตามกฎข้อบังคับของราชวงศ์หมิง สิ่งทอภาคใต้ถูกจำแนกตามคุณภาพของ “เส้นไหม เส้นด้าย และผ้า” และมีการเรียกเก็บภาษีในอัตราที่แตกต่างกันตามระบบการจัดเก็บภาษีของราชวงศ์หมิง ภาษีผ้าไหมออกโดยรัฐบาลกลาง และถูกจัดเก็บโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ซึ่งการเก็บภาษีผ้าไหมส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอในภาคใต้ บรรพบุรุษและขั้นตอนการจัดเก็บภาษีผ้าไหมได้ปรับปรุงมาตรฐานของตลาดสิ่งทอในภาคใต้ ซึ่งเอื้อต่อความเจริญของตลาดและการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

5. ระบบการค้า ระบบการค้าสามารถวิเคราะห์แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การค้าทางทะเล และการค้าบรรณาการ

การค้าทางทะเล การเปลี่ยนแปลงนโยบายการค้าทางทะเลในสมัยราชวงศ์หมิงนั้น ขึ้นอยู่กับการรุกรานของโจรสลัดญี่ปุ่นตามชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ (Ming Taizu, 2018: 67-68) และเพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาการค้ากับต่างประเทศตามแนวชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ พระราชสำนักได้ตั้งแผนกเรือเดินสมุทรในเฉียนโจว อนุญาตให้ทำการค้าระหว่างญี่ปุ่นและอาณาจักรหลิวฉิวได้อย่างต่อเนื่อง

ในช่วงต้นของการปกครอง (หยงเล่อ) แห่งราชวงศ์หมิง ราชสำนักได้ฟื้นฟูแผนกขนส่ง 3 แห่ง ได้แก่ เจ้อเจียง ผู้เจี้ยน และกวางตุ้ง การค้าต่างประเทศตามแนวชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ก็ค่อย ๆ เริ่มคึกคักขึ้น ในปี 1472 ของราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1472) หลังจากที่แผนกเรือเดินสมุทรเฉียนโจวย้ายไปที่ฝูโจวได้มีการติดต่อทางการค้ากับต่างประเทศ การค้าชายฝั่งส่วนใหญ่ในผู้เจี้ยนก็ได้เริ่มแผ่ขยายไปทางชนเผ่าทางตอนเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยหยงเล่อแห่งราชวงศ์หมิง กิจกรรมทางการทูตที่กว้างขวางของเจิ้งเหอได้เดินทางไปทางมหาสมุทรตะวันตกกว่า 30 ประเทศในตะวันออก ตะวันตก เอเชียตะวันตก และชายฝั่งตะวันออกของแอฟริกา

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ปีที่ 11 ของราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1475) จักรพรรดิ หลงซิง ได้ยอมรับคำแนะนำของ ฌูเจ๋อหมิน ที่ว่า เรียนรู้และใช้ประโยชน์จากสถานการณ์จากอดีตให้ดีที่สุด ได้โปรดเปิดตลาดเรือและพวกพ่อค้าของเถื่อนจะกลายเป็นพ่อค้าเร่ และได้ตั้งสำนักงานกำกับดูแลในเขตเยว่กั๋ว เมืองจางโจว มณฑลผู้เจี้ยน เพื่อให้พลเรือนและพ่อค้าไปค้าขายยังต่างประเทศได้ ตั้งแต่นั้นมา เขตเยว่กั๋ว เมืองจางโจว ก็กลายเป็นเมืองทำการค้าที่สำคัญบนชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ ในการค้าทางทะเล วัสดุสิ่งทอจำนวนมากได้เข้ามามีบทบาทในการค้าขาย ซึ่งส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของอุตสาหกรรมสิ่งทอ และมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีสิ่งทอระหว่างจีนและต่างประเทศ

การค้าบรรณาการ หรือการค้าส่วยเป็นรูปแบบการค้าที่เกิดขึ้นในช่วงห้ามเดินสมุทร เป็นรูปแบบของการแลกเปลี่ยนสิ่งของที่มาจากต่างประเทศในประเทศจีน ซึ่งอ้างอิงตามหนังสือ “ข้อปฏิบัติของราชวงศ์หมิง” ซึ่งถือปฏิบัติในสมัยว่านลี่ของราชวงศ์หมิง ซึ่งมีมากกว่าหนึ่งร้อยประเทศที่ส่งส่วยให้กับประเทศจีน ในการค้าเครื่องบรรณาการของราชวงศ์หมิง ทุกประเทศและนักการทูตที่ส่งส่วยให้ราชวงศ์หมิงจะได้รับรางวัลเป็นของกำนัลมูลค่าหลายเท่า หรือหลายสิบเท่าของมูลค่าของเครื่องบรรณาการ ไม่ว่าจะเป็นมงกุฏ เสื้อผ้า และผลิตภัณฑ์ผ้าไหม ดังเช่น กษัตริย์ ลี ฟิงหยวน แห่งเกาหลีเหนือได้ส่งผู้ติดตามชื่อ เจ้าฉวน ไปมอบเครื่องบรรณาการเป็นผ้าไหมทองคำ และเพื่อให้บรรลุดุประสงศ์ของการพระราชทาน ราชวงศ์หมิงก็ได้ถือโอกาสนี้พระราชทานมงกุฏเป็นของกำนัลที่แสดงถึงวัฒนธรรมหมิง ผ้าไหมและเสื้อผ้าในสมัยราชวงศ์หมิงคิดเป็นสัดส่วนใหญ่ในการค้าเครื่องบรรณาการ การค้าทางทะเลและกิจกรรมทางการทูตของราชวงศ์หมิง ไม่เพียงแต่เพิ่มแรงงานของช่างฝีมือสิ่งทอเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมการส่งออกวัฒนธรรมผ้าไหมและวัฒนธรรมเสื้อผ้า ซึ่งส่งผลกระทบต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอในตะวันตก

6. รูปแบบเครื่องแต่งกาย การฟื้นฟูวัฒนธรรมของชาวจีน ได้มีกฎระเบียบเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของข้าราชการ ในประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิงได้มีการออกกฎบัตรเกี่ยวกับการจัดการเสื้อผ้า แสดงถึงการใช้ระบบเครื่องแบบราชการ มีกฎระเบียบโดยละเอียดเกี่ยวกับระบบเครื่องแบบของจักรพรรดิ จักรพรรดินี นักปราชญ์ ขงจื้อ และนักเรียน มีข้อบังคับเกี่ยวกับสี รูปแบบ ลวดลาย และเครื่องประดับของเสื้อผ้าอย่างชัดเจน เครื่องแบบข้าราชการพลเรือนและทหารในสมัยราชวงศ์หมิง แบ่งออกเป็นเครื่องแบบราชการ เครื่องแบบธรรมดา และเครื่องแบบจักรพรรดิ นอกเหนือจากการสืบทอดราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่งแล้ว เสื้อผ้าและเข็มขัดหนังยังถูกใช้เพื่อกำหนดชนชั้นวรรณะ และยังมีการเพิ่มข้อกำหนดเกี่ยวกับขนาดของดอกไม้บนผ้าคลุมหน้าอีกด้วย นอกจากสีและเข็มขัดหนังแล้ว วัสดุของเสื้อผ้าและการตกแต่งด้วยลูกบิดของผ้าคลุมหน้าก็นำมาใช้เพื่อแสดงเครื่องหมายระดับต่าง ๆ วิธีการตกแต่งทั้งหมดสามารถแยกความแตกต่างของชนชั้นสูง กับชนชั้นอื่น ๆ ได้ เช่น มงกุฏ ผ้า เข็มขัดหนัง ถูกนำมาใช้ได้อย่างครอบคลุม ทำให้เป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงยศถาบรรดาศักดิ์ และด้วยสิ่งนี้จึงทำให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างชนชั้นได้อย่างชัดเจนในราชวงศ์หมิง ลักษณะเด่นที่สุดของราชวงศ์หมิงคือ สัญลักษณ์ที่ปรากฏขึ้นในทุก ๆ ตารางนิ้วของเครื่องแต่งกาย แสดงถึงแนวคิดของระดับชนชั้น โดยจะให้มีลักษณะทั่วไปที่แตกต่างกัน เช่น บนเครื่องแต่งกายของนายทหารจะปักรูปสัตว์ ข้าราชการชั้นสูงจะปักรูปนก โดยชนชั้นที่แตกต่างกันจะใช้ลวดลายที่ต่างกัน ถือเป็นสิ่งสำคัญทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ในอดีต นอกจากนี้ยังวางรากฐานเป็นแนวปฏิบัติให้กับคนรุ่นหลังเกี่ยวกับการกำหนดเครื่องแบบ

ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายในที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอ

1. องค์ประกอบภายในของอุตสาหกรรมสิ่งทอ ในสมัยราชวงศ์หมิง ได้แก่ วัตถุดิบสิ่งทอ ช่างฝีมือ อุปกรณ์สิ่งทอ ผลิตภัณฑ์สิ่งทอ เครื่องมือสิ่งทอ นวัตกรรมผลิตภัณฑ์ ถือเป็นปัจจัยหลักภายในที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของผลิตภัณฑ์ และการบริหารจัดการ

1.1 วัตถุดิบสิ่งทอ จากมุมมองของห่วงโซ่การผลิต วัตถุดิบในการผลิตถือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่ง องค์กรต้องมีเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ระยะยาวและต้องมีวิสัยทัศน์รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิง โดยใช้รูปแบบต่าง ๆ ในการรับประกันแหล่งที่มาของวัตถุดิบ ด้วยความต้องการที่เพิ่มขึ้นของเครื่องราชูปโภค พิธีการ และของขวัญในเทศกาลต่าง ๆ สิ่งทอจึงกลายเป็นเครื่องบรรณาการที่นิยมมากที่สุดชิ้นหนึ่งในสมัยต้นราชวงศ์หมิง ตัวอย่างผ้าประเภทต่าง ๆ เช่น ผ้าซังเจียง ผ้าเกอ ผ้าเจียว ผ้าเกอจินซือ ผ้าลินิน ผ้าไม้ไผ่ ผ้ามัสลิน ผ้าขาว เป็นต้น

1.2 ช่างฝีมือ การจัดการช่างฝีมือขึ้นอยู่กับระบบทะเบียน และการจัดการชั่วโมงการทำงานที่แตกต่างกันของช่างฝีมือที่แตกต่างกัน แบ่งเป็น 5 ปี 4 ปี 3 ปี 2 ปี และ 1 ปี (ตามตารางที่ 2) ระยะเวลาทำงานของช่างฝีมือจะสะท้อนถึงประเภทของงานสิ่งทอและระดับความต้องการ

ตารางที่ 2 ตารางการจัดการเวลาของช่างฝีมือ

จำนวนครั้ง	ประเภทที่ 1	ประเภทที่ 2	ประเภทที่ 3	ประเภทที่ 4	ประเภทที่ 5
5 ปี 1 ครั้ง	ช่างตัดเสื้อ				
4 ปี 1 ครั้ง	ช่างแต่งหน้า				
3 ปี 1 ครั้ง	ช่างก๊อบผ้า	ช่างทอผ้า	ช่างไหม	ช่างสวน	ช่างย้อมผ้า
2 ปี 1 ครั้ง	ช่างหนัง				
1 ปี 1 ครั้ง	ช่างปัก				

1.3 อุปกรณ์สิ่งทอ เทคโนโลยีสิ่งทอและเครื่องมือสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิง หมายถึง เครื่องมือและเครื่องจักรสิ่งทอ เช่น แท่นม้วนลวด ล้อหมุนลวด เครื่องมือทอคาดเอว ฯลฯ สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงฝีมือและเทคโนโลยีสิ่งทอระดับสูงในสมัยราชวงศ์หมิง เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศและภูมิภาคอื่น ๆ ในโลก ณ เวลานั้น ราชวงศ์หมิงได้คิดค้นอุปกรณ์สิ่งทอแบบ 4 แขนงเย็บโดยใช้พื้นฐานการผสมผสานจากอดีต ซึ่งสามารถควบคุมได้ด้วยคน ๆ เดียว และนอกจากนี้ยังได้ประดิษฐ์จักรเย็บจู่รงและไท่ซางที่เป็นแบบ 4 คนบังคับ และ 8 คนบังคับในเวลาเดียวกัน เป็นการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว อุตสาหกรรมการทอผ้าไหมได้พัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ในสมัยราชวงศ์หมิงตอนกลางและตอนปลาย เช่น เครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการวาดเส้นยืน การทาลวดลาย เส้นตั้ง และความถี่ของเส้นไหม มีความซับซ้อนกว่าในทุก ๆ ราชวงศ์ที่ผ่านมา

1.4 ผลกระทบสิ่งทอ

1) เทคโนโลยีสิ่งทอ ตามบันทึกประวัติศาสตร์ “คัมภีร์สิ่งประดิษฐ์ธรรมชาติสร้าง” และ “บันทึกดินน้ำลมไฟ” ในสมัยราชวงศ์หมิงมีการย้อมผ้าหลายสิบชนิด เมื่อรวมกับชุดผ้าไหมที่ชุดพบจากหลุมฝังศพของ จาง ชูซง และภรรยาของเขาในเมืองซือหนาน มณฑลกุ้ยโจว สีและการย้อมในขณะนั้นสามารถสรุปเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้ สีแดง ได้แก่ สีแดงเลือดหมู สีแดงดอกบัว สีแดงพีช สีแดงประกายเงิน สีเหลือง ได้แก่

สีเหลืองแอฟริคอต เหลืองขมิ้น สีเหลืองหุบเขา สีเหลืองทอง สีเขียว ได้แก่ ถั่วเขียว เขียวน้ำมัน เขียวทราย สีเขียวอ่อน ได้แก่ เขียวฟ้าคราม ฟ้าอมเขียว สีขาว ได้แก่ ขาวพระจันทร์ ขาวประกายเงิน สีฟ้า ได้แก่ ฟ้ามรกต ทองฟ้า นอกจากนี้ยังมีสีไม้กฤษณา สีน้ำตาลอุฐ สีรากบัว สีคว้น สีงาช้าง สีหยก และอื่น ๆ อีกมากมาย กระบวนการพิมพ์และย้อมสีในสมัยราชวงศ์หมิงเน้นกระบวนการ “รองพื้นสี” เพื่อเพิ่มความลึกของโทนสี นอกจากนี้กระบวนการจับคู่สีแบบเดียวกัน ยังใช้ในการย้อมสีหรือสารถย้อมรองพื้นที่แตกต่างกันตามลำดับ เพื่อให้ได้เฉดสีและโทนสีที่แตกต่างกัน ในเทคโนโลยีการย้อมลวดลายนั้น ยังได้คิดค้นเทคนิค “การย้อมมัดสี” คือ วิธีการใช้สารถย้อมในการมัดสีย้อมเพื่อให้เกิดเป็นลวดลายสีขาว การเกิดขึ้นมิติของสีจำนวนมากสะท้อนให้เห็นถึงการปรับปรุงเทคนิคการย้อมสีของชาวจีนในอดีต

นวัตกรรมของเทคนิคการทอผ้ายังเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผ้าไหมได้รับความนิยมอย่างมากในราชวงศ์หมิง ในบันทึกพงศาวดารผู้โจว ของว่านหลี่เขียนไว้ว่า “เดิมทีผ้าทอนั้นมี 5 ชั้น ในสมัยขงจื๊อ กล่าวกันว่า มีผ้าหลายผืนในห่อจุก แต่ผู้เจียนทอผ้าไม่ทัน ดังนั้น การทอผ้าแพรจึงเปลี่ยนเป็น 4 ชั้น” นวัตกรรมเครื่องทอผ้าของ หลินฮอง เปลี่ยนเครื่องทอผ้า 5 ชั้นแบบเดิมให้เป็นเครื่องทอผ้าที่มีด้ายยืน 4 ชั้นและด้ายนอน 2 ชั้น ด้วยการใช้วิธีการถักทอแบบ 2 ชั้นนี้ ผลิตรั้วจึงมีพื้นผิวที่บาง เรียบ สัมผัสนุ่ม สีสัน และลวดลายจะเหมือนกันทั้งสองด้าน แบบที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เช่น ลวดลายดอกโบตั๋น ลวดลายดอกไม้ร่วงและสายน้ำ ลวดลายวอลนัท ทอสีทอง เนื้อผ้าและลวดลายอ่อนช้อยสวยงามกว่าผ้าชาตินทั่วไป

2) การเผยแพร่เทคโนโลยีสิ่งทอ เทคโนโลยีสิ่งทอเป็นกุญแจสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพของสิ่งทอ วิธีการถักทอเทคโนโลยีสิ่งทอ ราชวงศ์หมิงสามารถแบ่งออกเป็น 3 วิธีหลัก ได้แก่ การเป็นตัวแทนทางวัฒนธรรมของชนชั้นปกครอง พิธีปลูกหม่อนเลี้ยงไหมของจักรพรรดินี และการสืบทอดทักษะผ่านตัวหนังสือ ในเดือนแรกแห่งปีที่ 9 ของรัชสมัยเจียจิง (ปี 1530) ได้มีการริเริ่มการเลี้ยงไหม ภายใต้คำแนะนำของนักวิชาการจาก เกาเซิง และคนอื่น ๆ โดยเลือกพื้นที่เปิดโล่งด้านนอกประตูอันตง เพื่อสร้างแท่นบูชาไหมและห้องเลี้ยงไหม 27 ห้อง ในวันที่พิธีเลี้ยงไหมในสมัยราชวงศ์หมิง จักรพรรดินีเสด็จจากพระราชวังไปยังแท่นบูชาไหม ในเครื่องแต่งกายธรรมดาเพื่อพักผ่อน หลังจากนั้นจึงเปลี่ยนเครื่องแต่งกายพิธีการ เสด็จออกจากห้องโถงเพื่อไปถวายพระพรไม่ว่าจะเป็นชุดปกติหรือชุดพิธีการก็ต้องมีเครื่องแต่งกายที่ครบชุด ในระหว่างการทำพิธีบูชาหนอนไหม ราชินีจะต้องสวมมงกุฎมังกรบิน คู่กับเสื้อตัวใหญ่ และเครื่องประดับอื่น ๆ ซึ่งเป็นตัวแทนของชนชั้นปกครอง พระราชินียังเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมจีนที่แสดงถึงระบบของวิถีชีวิต ที่ผู้ชายทำนาและผู้หญิงทอผ้า โดยทรงถือประเพณีในการเลี้ยงไหม ชนชั้นปกครองจึงต้องจัดเตรียมสถานที่สำหรับงานพิธีนี้ ทางด้านเครื่องแต่งกายของราชินีมีข้อกำหนดที่ชัดเจน ประกอบกับแผนที่เส้นทางเดินและเพลงประกอบได้รับการออกแบบอย่างพิถีพิถัน ดังนั้นพิธีดังกล่าวเป็นการให้ความสำคัญในด้านการเลี้ยงไหมและอุตสาหกรรมสิ่งทอ การสืบทอดทักษะผ่านตัวหนังสือ ในสมัยราชวงศ์หมิง ชนชั้นปกครองให้ความสนใจกับการรวบรวมหนังสือ และมีหนังสือจำนวน 5 เล่ม ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งทอ ได้จัดบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับเทคโนโลยีสิ่งทอ การพิมพ์ภาพ และการย้อม ซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้และการเรียนรู้เทคโนโลยีสิ่งทอ (ตามตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 หนังสือเกี่ยวกับการเลี้ยงไหม เทคโนโลยีสิ่งทอ งานฝีมือ การพิมพ์และการย้อมสีในสมัยราชวงศ์หมิง

ลำดับ	ชื่อหนังสือ	เนื้อหาโดยสังเขป	ผู้แต่ง
1	คัมภีร์สิ่งประดิษฐ์ธรรมชาติสร้าง (Tiangong kaiwu)	บันทึกวิทยาการต่าง ๆ ของจีนโบราณ ก่อน กลางราชวงศ์หมิง โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับ เทคนิคและเครื่องมือในการผลิตต่าง ๆ	ซ่ง หยิงซิง (Song Yingxing)
2	สารานุกรมเกษตร (Encyclopedia of Agricultural Administration)	หนังสือเล่มนี้เขียนเสร็จในช่วงยุคवानลี่ ของราชวงศ์หมิง โดยทั่ว ๆ ไปมีเนื้อหา ครอบคลุมทุกแง่มุมของการผลิตทาง การเกษตร และวิถีชีวิตของผู้คนใน ราชวงศ์หมิงในประเทศจีนแนวคิดพื้นฐานก็ คือ แนวคิด “การเมืองการเกษตร” ของ ซู กวงฉี ในการปกครองประเทศและ ประชาชนได้ดำเนินการตามแนวคิดข้างต้น เป็นสิ่งที่ทำให้นโยบายการเกษตรแตกต่าง จากหนังสือการเกษตรเล่มอื่น ๆ	ซู กวงฉี (Xu Guanqi)
3	สินค้าเกษตรเบ็ดเตล็ด (Agricultural relics and miscellaneous thinning)	เป็นผลงานการเขียนเกี่ยวกับเกษตรกรรมพืช ไร่่นาอีกเล่ม ที่เขียนโดย ซู กวงฉี หนังสือเล่ม นี้กล่าวถึงธัญพืช ฝ้าย ผลไม้ ผัก พืชไร่ และ เทคโนโลยีการเลี้ยงสัตว์ สามารถเห็นวิธีการ เพาะปลูกข้าวบาร์เลย์ ถั่วปากอ้า ส้ม ทับทิม ฝ้าย ไผ่ และวิธีการเลี้ยงสุกร	ซู กวงฉี (Xu Guanqi)
4	บันทึกรวบรวมเกากงจี (Note on the work of the examination)	เป็นหนังสือที่แต่งขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง จำนวน 2 เล่ม “เกากงจี” มีความยาวไม่มาก แต่มีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และ เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีหัตถกรรม เช่น ภาชนะพิธีกรรม กระจก และการย้อมผ้า เป็นต้น	เฉิง หมิงเจ้อ (Cheng Mingzhe)
5	บันทึกเกษตรกรรม (Agricultural theory)	หนังสือเกี่ยวกับการเกษตร เป็นหนึ่งใน หนังสือการเกษตรของจีนที่อธิบายทฤษฎี การเกษตรแบบดั้งเดิมอย่างเป็นระบบ เกี่ยวกับการเกษตร การปลูกหม่อนเลี้ยงไหม	หม่า อี้หลง (Ma Yilong)

ลำดับ	ชื่อหนังสือ	เนื้อหาโดยสังเขป	ผู้แต่ง
		การย้อมสีจากพืช และเทคโนโลยีการเกษตร เป็นหนังสือเล่มมีความยาวประมาณ 6,000 ตัวอักษร และประกอบด้วยเนื้อหาสองส่วน คือ ข้อความหลัก และบันทึกย่อย	

การเผยแพร่เทคโนโลยีสิ่งทอส่วนใหญ่ผ่านการส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ถือเป็นมรดกของครอบครัว โดยอาศัยระบบของช่างฝีมือ หลังจากเป็นช่างฝีมือแล้ว สมาชิกในครอบครัวต่างต้องทำงานประเภท สืบต่อมาหลายชั่วอายุคน ดังนั้นการสืบทอดเทคโนโลยีสิ่งทอที่ถ่ายทอดโดยอาจารย์และมรดกของครอบครัว จึง กลายเป็นหนึ่งในเส้นทางหลักของการสืบทอดเทคโนโลยี

3) ผลิตภัณฑ์นวัตกรรม บนพื้นฐานของการทอผ้าไหมในสมัยราชวงศ์หมิงได้สืบทอดผ้าไหม ผ้าซาติน ผ้ายก ผ้าโปรง ฯลฯ ในเวลาเดียวกัน นอกจากผ้าฝ่ายธรรมดาแล้ว ยังมีผ้าที่ทำขึ้นอย่างประณีตอีก มากมาย เช่น ผ้าซาตินหลัง ผ้าจีเปย ผ้าลายเมฆ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ผ้าช่วงหัว และผ้าไหมจ้วงฮวา เป็นผลิตภัณฑ์ นวัตกรรมของราชวงศ์หมิง ซึ่งเป็นผ้าไหมที่มีสีสันสดใส เวลาทอจะสอดด้วยกระสวยเล็ก ๆ หลายแบบ ซึ่งเรียกว่า “การลอดท่อ” ช่างทอที่มีฝีมือยอดเยี่ยม จะสามารถทำสีเส้นได้หลากหลายสี

งานฝีมือการตกแต่งผ้าไหมในสมัยราชวงศ์หมิงส่วนใหญ่เป็นงานปัก และผ้าทอไหม ซึ่ง ลวดลายตกแต่ง ได้แก่ รูปนางฟ้า รูปสัตว์ พืชพรรณดอกไม้ อักษรมงคล รูปทรงเรขาคณิต และรูปทรงของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน การตกแต่งที่มีสีสันเหล่านี้มีจังหวะที่หนักแน่นแต่สดใส สีสันงดงามและสง่างาม สัมผัส ได้ถึงความปรารถนาดีและการเติมเต็มโลกแห่งจิตวิญญาณของช่างทอ

4) ฝ่ายการบริหารจัดการสิ่งทอ เพื่อกำกับและดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยของ อุตสาหกรรมทอผ้าในจังหวัดต่าง ๆ นอกจากจะใช้นโยบายพื้นฐานในการส่งเสริมการเพาะปลูก และยกเว้นภาษี สิ่งทอแล้ว ยังได้จัดบุคลากรพิเศษ จัดตั้งแผนกเฉพาะกิจซึ่งก็คือแผนกสิ่งทอ และการย้อมสีที่ปรากฏในหนังสือ “ราชวงศ์หมิง 1566” สำนักทอผ้าได้รับการดูแลโดยชั้นที่เชื่อถือได้ หลังจาก จูตี้ ขึ้นครองราชย์แล้ว ได้มี การจัดตั้งสำนักงาน 2 แห่งในหนานจิงและปักกิ่ง ตั้งสำนักงานทอผ้าหลัก ซึ่งมีหน้าที่ดูแลสำนักงานทอผ้า พื้นที่เมืองใน ฉวนโจว ซูโจว หางโจว เจียซิง รวมไปถึงสถานที่อื่น ๆ โดยให้ดูแลพื้นที่การผลิตที่สำคัญโดยตรง อยู่ ภายใต้การบังคับบัญชาของสำนักกิจการภายใน มีการกำกับดูแลหลายชั้น เห็นได้ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่ง ทอได้รับการส่งเสริมเป็นอย่างสูง

สรุปผล

จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน สรุปผลได้ดังนี้

1. การสนับสนุนโดยรัฐบาล และการสนับสนุนโดยราชวงศ์

การพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอได้รับประโยชน์จากการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากของรัฐบาลในราชวงศ์หมิง ควบคู่ไปกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการเพาะปลูกและการปรับปรุงเทคโนโลยี ทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอได้ขยายขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง ในเวลาเดียวกัน การพัฒนาอย่างต่อเนื่องของอุตสาหกรรม ทำให้การบริหารจัดการภายในมีรายละเอียดมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากในการส่งเสริมความเชี่ยวชาญเฉพาะของอุตสาหกรรมสิ่งทอ

2. การพัฒนาอุตสาหกรรม

รัฐบาลของราชวงศ์หมิงมีข้อกำหนดเกี่ยวกับหน่วยงานอย่างละเอียด จากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นตามการบริหารจัดการ จัดให้มีการรองรับอุตสาหกรรมสิ่งทอมากกว่า 30 ประเภท บริหารงานโดยตรงจากราชสำนัก คือ สำนักทอผ้าทางตอนเหนือและตอนใต้ และหน่วยงานจัดการการย้อมและทอผ้า เช่น สำนักงานย้อมภาคใต้ บริษัทในเครือแต่ละแห่ง นอกจากโรงงานทอผ้าขนาดใหญ่อย่างเป็นทางการแล้ว เครื่องจักรครัวเรือนทอผ้าจำนวนมากซึ่งถูกควบคุมและจัดการโดยสมาคมอุตสาหกรรมท้องถิ่น ยังได้รับการบริหารจัดการโดยแผนกทอผ้าในท้องถิ่น เมื่อโรงงานทอผ้ามีงานทอผ้าที่ไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ ก็จะมอบให้องค์กรทอผ้าเอกชนดำเนินการแทน หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “การรับช่วงต่อคำสั่งซื้อ” จึงเกิดเป็นสถานการณ์ของ “ตลาดร่วมระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน” มีการแข่งขันและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ส่งเสริมการพัฒนาและความมั่งคั่งของอุตสาหกรรมสิ่งทอ การพัฒนาอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิงก่อให้เกิดศูนย์กลางทางเศรษฐกิจที่มีสิ่งทอเป็นหลัก ซึ่งรวมถึงซงเจียง ซูโจว หางโจว และสถานที่อื่น ๆ ที่มีการทอผ้าไหม การปั่นฝ้าย และการย้อมสี จำนวน 9 ใน 10 คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมทอผ้า หลังจากที่อุตสาหกรรมได้ก่อตัวขึ้นในพื้นที่ท้องถิ่น เศรษฐกิจที่มีลักษณะเฉพาะตามอุตสาหกรรม ก็ได้เกิดขึ้นในภูมิภาคนั้น ๆ เพื่อให้อุตสาหกรรมพัฒนาไปได้อย่างราบรื่น

3. คนทั่วไปมีรายได้ และเป็นที่ต้องการจำนวนมาก

คนทั่วไปตระหนักว่าการแทนที่พืชผลทั่วไปด้วย ฝ้าย ป่าน และหม่อน ไม่เพียงแต่ให้เมล็ดพันธุ์และกล้าไม้จากรัฐบาลเท่านั้น แต่ยังได้รับการยกเว้นภาษีบางส่วนด้วย หากสิ่งทอมีคุณภาพสูงและมีปริมาณมากเพียงพอ ความต้องการสิ่งทอของประเทศมีมาก ก็จะสามารถเข้าสู่ตลาดเพื่อหมุนเวียน และจัดหาสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันได้มากขึ้น ตามบันทึกของประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง ช่วงการปกครองในปีที่ 6 ของว่านหลี่ ฝ้าย 1.76 ล้านผืน และฝ้าย 1 แสนตัน ถูกเวนคืนโดยรัฐบาลทุกระดับทั่วประเทศ แต่ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของรัฐบาล และความต้องการฝ้าย และผ้าฝ้ายของรัฐบาลเพิ่มขึ้นทุกปี ด้านหนึ่งคือเป็นผ้าสำหรับใช้สอย และอีกด้าน คือ สำหรับส่งออก ขายให้กับพ่อค้าในแถบตะวันตก ภูมิภาคและที่ไกลออกไป เพื่อแลกกับเงินและค่าใช้จ่ายภายในและการทหารที่เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากความต้องการผ้าของรัฐบาลค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอต้องผลิตจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ และในขณะเดียวกันก็มีผู้คนเข้ามามีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมสิ่งทอมากขึ้นเรื่อย ๆ

อภิปรายผล

จากการทบทวนวรรณกรรมและสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้จัดเรียงข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิง ซึ่งสาระสำคัญประกอบไปด้วยปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน

1. ปัจจัยภายนอกของอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิงภายใต้การจัดการแบบรวมศูนย์อำนาจ ได้แก่ ระบบที่ดิน ระบบทะเบียนบ้าน ระบบการจัดการช่างฝีมือ ระบบภาษี ระบบการค้า ระบบการจัดการตลาด และระบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น ระบบต่าง ๆ เหล่านี้ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอสมัยราชวงศ์หมิงของจีน ประกอบกับช่วงเวลานั้นราชวงศ์หมิงมีความเข้มงวดในเรื่องการจัดการการค้าในระบบบรรณาการมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ระบบการจัดเก็บภาษีเป็นตัวแปรสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งสำนักทอผ้าท้องถิ่นในสมัยราชวงศ์หมิงแต่ละปีจะมีการส่งเครื่องราชบรรณาการจำพวกวัสดุที่ใช้ในการทอให้แก่ราชสำนัก (Luo Lixin, 1988) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในสมัยราชวงศ์หมิงระบบกฎหมายถือเป็นระบบที่มีความสำคัญในการจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอ และกลายเป็นข้อบังคับเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอในขณะนั้นอีกด้วย

2. ปัจจัยภายในของอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิง ได้แก่ วัตถุดิบสิ่งทอ เทคโนโลยีสิ่งทอ เครื่องมือสิ่งทอ นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์ และการหมุนเวียนของผลิตภัณฑ์ สิ่งทีกล่าวมาข้างต้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อตัวผลิตภัณฑ์และคุณภาพของผลิตภัณฑ์

เครื่องมือหรือเครื่องจักรสิ่งทอที่ใช้ในสมัยราชวงศ์หมิง สะท้อนให้เห็นถึงระดับของการพัฒนาทางเทคโนโลยีสิ่งทอในช่วงเวลานั้น ซึ่งถ้าหากเปรียบเทียบกับแคว้นต่าง ๆ รอบข้าง เทคโนโลยีหรือเครื่องจักรที่ใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอสมัยราชวงศ์หมิงถือได้ว่ามีประสิทธิภาพและมีความก้าวหน้าอย่างมาก (Song Yingxin, 2021 แปลโดย Yang Weizheng, 2021)

การเพิ่มประสิทธิภาพและสมรรถนะของเทคโนโลยีสิ่งทอถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งการพัฒนาสมรรถนะทางเทคโนโลยีนั้นมาจากการเรียนรู้และเพิ่มพูนทักษะของช่างฝีมือ (Xia Xia, 2010) ถือได้ว่าในช่วงเวลานั้นอุตสาหกรรมสิ่งทอมีความเจริญรุ่งเรืองและมีบทบาทสำคัญอย่างมาก ขณะเดียวกันอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิงได้ใช้ประโยชน์จากสิทธิทางการเมืองในการครอบงำและสร้างกฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ อย่างเป็นระบบในด้านการจัดการ การแบ่งชนิดของผลิตภัณฑ์ การออกแบบการผลิต การเพิ่มขึ้นของงาน การค้าขาย การขนส่ง มาตรฐานในด้านการผลิตรวมถึงตัวผลิตภัณฑ์ (Li Chuanwen, 2012)

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลข้างต้น การจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิงมีปัจจัยที่สามารถต่อยอดและพัฒนาได้ รวมถึงปัจจัยการจัดการที่ไม่เอื้ออำนวยและควรหลีกเลี่ยง ซึ่งการจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิงนั้นต้องอาศัยความร่วมมือในด้านของระยะเวลาและเงื่อนไขต่าง ๆ ของภาครัฐเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอราชวงศ์หมิง ได้ศึกษาถึง ข้อดีและข้อเสียของการจัดการ และสามารถเป็นการอ้างอิงสำหรับรูปแบบการจัดการของอุตสาหกรรมสิ่งทอ สมัยใหม่ ผลลัพธ์ที่ได้จากอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิงคือข้อได้เปรียบของการจัดการแบบรวมศูนย์ของ อุตสาหกรรมสิ่งทอคือ ความเป็นเอกภาพของคำสั่งของรัฐบาล ซึ่งเอื้อต่อความสามารถในการแข่งขันของ อุตสาหกรรมสิ่งทอในข้อได้เปรียบของการจัดสรรทรัพยากร ในฐานะที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมผ้าไหมขนาดใหญ่ ปัจจัยสำคัญในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่คือความเป็นผู้นำของการรวมศูนย์ ดังนั้น เพื่อเพิ่มขีดความสามารถใน การแข่งขันของอุตสาหกรรมสิ่งทอในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอร่วมสมัย รัฐบาลต้องให้ความสำคัญและ แทรกแซงกฎหมายและระบบต่าง ๆ ในการอนุรักษ์อุตสาหกรรมสิ่งทอระยะยาว

1. ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอ สามารถนำไปสู่การเชื่อมโยงในการวิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับวัฒนธรรมสิ่งทอของราชวงศ์หมิง อาจารย์และนักศึกษา วิชาเอกสิ่งทอและการออกแบบศิลปะในมหาวิทยาลัยพิพิธภัณฑสถานผ้าไหมและพิพิธภัณฑสถานสิ่งทอดำเนินการวิจัยและ พัฒนาผลิตภัณฑ์มีส่วนร่วมในการวิจัยและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เครื่องใช้ในครัวเรือน เสื้อผ้าและ ของประดับตกแต่งต่าง ๆ

2. สิ่งทอราชวงศ์หมิงนับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ต้องการการสืบทอดและการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ด้วยเทคนิคการทอผ้าแบบดั้งเดิม เทคนิคการย้อมสีผ้า และเทคนิคการเย็บปักถักร้อย การเสริมสร้างการคุ้มครอง ข้างฝีมือแบบดั้งเดิม นำการบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับเทคนิคการทอผ้าส่งต่อจากปรมาจารย์สู่ผู้ฝึกหัด และจัดการฝึกอบรม

3. ควรมีการวิจัยถึงวิวัฒนาการของอุตสาหกรรมสิ่งทอในแต่ละยุคสมัยของสาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อให้เห็นลักษณะ รูปแบบและพัฒนาการจากอดีตสู่ปัจจุบัน

4. ค้นหาลักษณะการสืบทอดของทักษะงานฝีมือในอุตสาหกรรมสิ่งทอของราชวงศ์หมิงเพิ่มเติม และ ค้นหาข้อมูลสำหรับ “ช่างฝีมือของประเทศที่พัฒนาแล้ว”

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพิ่มเติม ในเรื่องการสร้างกลยุทธ์การจัดการอุตสาหกรรมสิ่งทอในสมัยราชวงศ์หมิง

2. การวิจัยเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ผ้าไหมของราชวงศ์หมิง และทำการวิจัยเปรียบเทียบ ทั้งในและ ต่างประเทศ สถานะของผ้าไหมในสมัยราชวงศ์หมิง

3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการพิพิธภัณฑสถานสิ่งทอราชวงศ์หมิง จัดทำการวางแผน การจัดการ เนื้อหา และวิธีการจัดแสดงห้องนิทรรศการให้แต่ละห้องมีลักษณะเฉพาะของตนเองและต้องมีการคุ้มครองทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการจัดแสดงโบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์และเสริมสร้างการพัฒนาด้านดิจิทัลใน การบริหารจัดการห้องนิทรรศการ

4. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการบูรณาการงานฝีมือสิ่งทอแบบดั้งเดิมเข้ากับชีวิตสมัยใหม่ และควรจัดกิจกรรม เทศกาลทางวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ส่งเสริมการขายสิ่งทอของจีนและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

เอกสารอ้างอิง

- Li Chuanwen. (2012). **Study on the system of craftsmen in Ming Dynasty [D]**. China: Academy of Fine Arts.
- Ming Taizu. (2018). **Record of Ming Taizu [M]**. Shanghai: Shanghai Publishing House.
- Song Yingxing, (Ming) Hu Zhiqian Notes. (2021). **“Tiangong Kaiwu” [M]**. Beijing: Beijing United Publishing Company Press.
- Xia Xia. (2010). An Analysis of Chinese traditional Handicraft Learning [J]. **Journal of Design Art**, 73-74.
- Zhao Chengze. (2002). **Textile Volume of History of Science and Technology in China [M]**. China: Science Press.